

Розділ 1

Шкільна поїздка В КОСМОС

— Гото-о-о-о-о-о-о-ово!

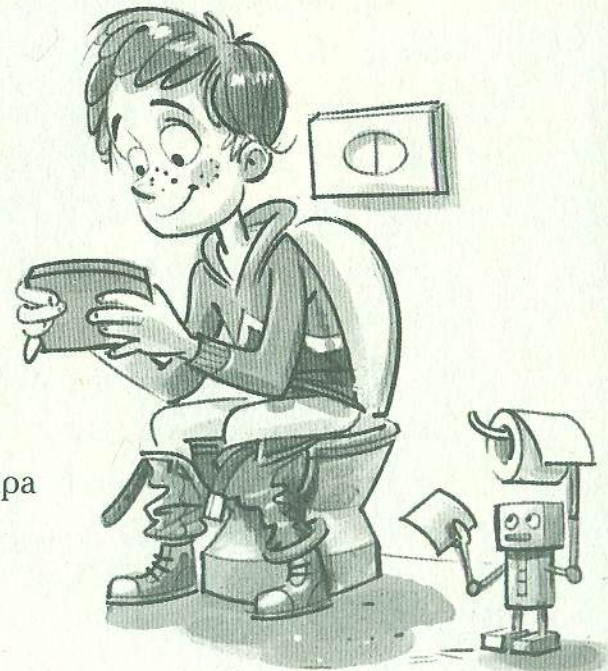
«Космічний пілот» — моя найулюбленіша гра. Вона неймовірно затягує, тому я поринаю в неї на своєму комунікаторі щоразу, як тільки випадає нагода, — усюди й завжди. Проте мама мого захоплення

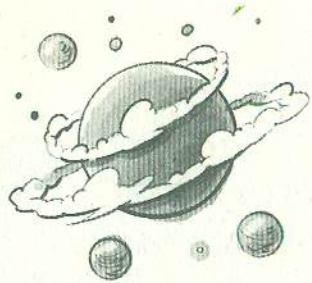
не поділяє. Я пішов у вбиральню спокійно пограти кілька хвилин перед сніданком. Принаймні таким був мій план. Однак він не спрацював. Мама безперервно грюкала в міжкімнатні двері.

— Семмі, негайно виходь! Сніданок уже давно на столі! — кричала вона. — Думаєш, я не чую, чим ти там займаєшся?!

Щоб не накликати проблем, я заховав комунікатор і попрямував снідати разом із усіма.

Усіма були мама, тато й наш буркотливий кіт Стромер. Ви, мабуть, зараз думаете: «Ну й нудна-а-а-а історія!». Але ж ні, усе якраз навпаки! Наша квартира розташована не

на звичайнісінькій Землі, а на іншому кінці Галактики, а точніше, на Проксимі Центавра — найкрутішій планеті в Усесвіті. Саме тут розміщується штаб-квартира МРМЗ — Міністерства розслідування міжзоряних злочинів. Не вірите мені?

Тоді ось вам кілька фактів.

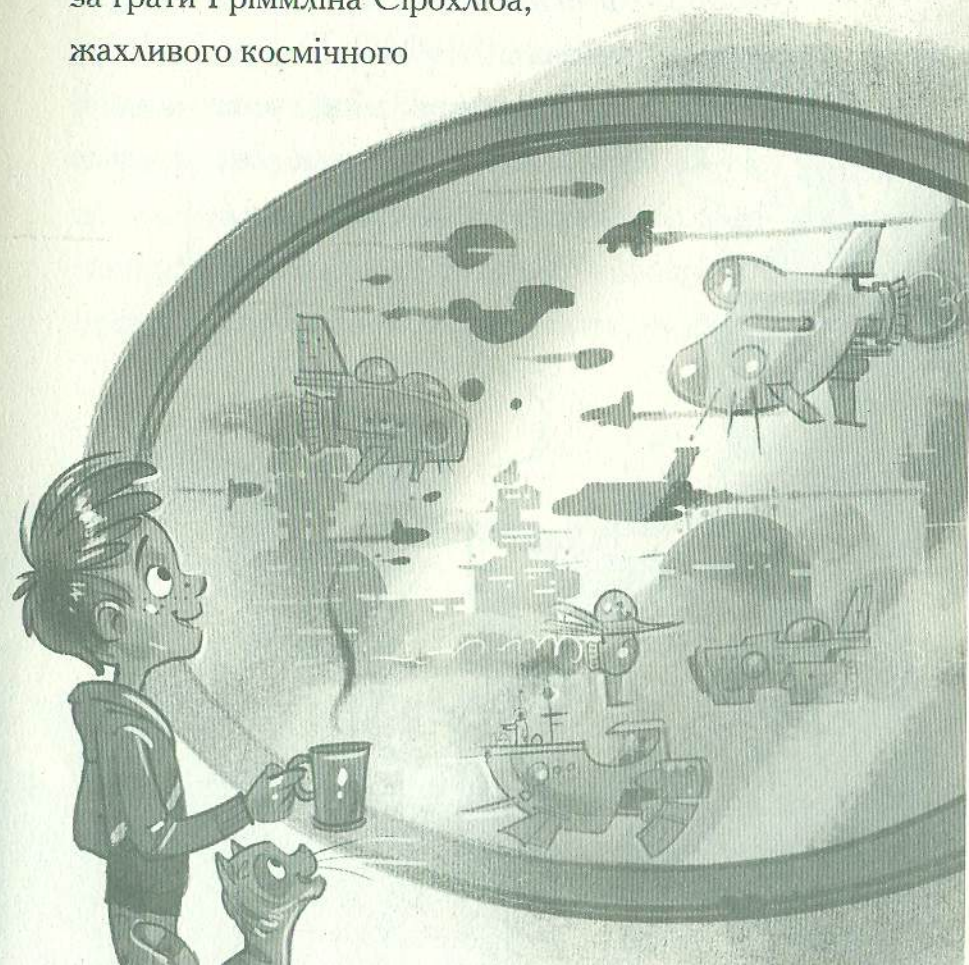
Мої батьки — міжгалактичні космічні агенти, а я навчаюся в п'ятому класі середньої школи для майбутніх агентів на Проксимі.

Донедавна я сам заледве повірив би в це, бо був цілком звичайним хлопцем, жив зі своєю сім'єю в цілком звичайному будинку десь у цілком звичайному маленькому містечку на Землі. Ніхто, і навіть я, не здогадувався, що мої мама з татом насправді полюють на міжгалактичних злочинців.

Відтоді минуло пів року й сталося чимало всього. Часом мені й досі не віриться, тому доводиться щипати себе за руку й так переконуватися, що не сплю. Наприклад, коли

повз моє вікно проноситься гігантський блискавий космічний корабель або коли дзвонить кур'єр, у якого шість фіолетових щупалець замість рук. Це все на червоній карликовій зорі цілком нормально.

Насправді ми планували повернутися на Землю після того, як запроторимо за ґрати Грімліна Сірохліба, жахливого космічного

пірата. Проте потім на сімейній нараді ми своє рішення змінили. Тут іще стільки всього можна дослідити, адже Проксима Центавра — найкрутіша планета в цілісінькому Всесвіті, і, агов, я тепер — майбутній агент. Не кожному дванадцятирічному випадає така нагода! Мені навіть не довелося вмовляти

батьків, за мене це зробив віцепрезидент МРМЗ Паульс. «Добре підготованих досвідчених космічних агентів не так уже й легко знайти», — сказав він.

— Семмі, любий, не барися. Тобі скоро до школи!

Мама висмикнула мене з роздумів. Вона ходила кухнею, жонглюючи чашкою із чаєм, мискою з мюслями й склянкою з апельсиновим соком, і перевіряла голосову пошту, затиснувши мобільний телефон між плечем і вухом.

Тато натомість був у стані абсолютного спокою, як і щоранку. Він потягував каву й скролив новини Проксими — звісно ж, в електронному форматі. Коли я сів за стіл, він глянув на мене поверх окулярів для читання, що трималися на самому кінчику його носа й от-от могли впасти в чашку з кавою.

— Семмі, ти все зібрав? — запитав тато, а потім почав перераховувати: — **Спальний мішок, спідня білизна, зубна щітка, кишеньковий лазер...**

— Звичайно! Іще вчора! — перебив я його.

Сьогодні ми вирушаємо в традиційну щорічну шкільну поїздку, полетимо на космічному кораблі до сусідньої Сонячної системи, де станемо табором на лісовій планеті Ялиця-5.

— Хвилюєшся? — поцікавився тато.

— Трохи, — коротко відповів я, ущерть наповнюючи свою миску мюслями «Зоряний пил».

Вони дуже смачні. Проте краще не з'їдати їх забагато, бо тоді метеори почнуть

буквально сипатися з вух. Сміху в класі потім не оберешся. На жаль, мені вже двічі доводилося переживати це.

Насправді я страшенно хвилювався, але зізнатися не міг, бо інакше мав би вислухати ще одну довгу історію про те, які чудові кемпінг і відпочинок на свіжому повітрі. А мені зовсім не хотілося цього. Тому я залив мюслі молоком «Андромедар». **У місці зашипіло й забулькотіло, а потім над нею виникла рожева хмаринка.** Я вже збирався посмакувати першою ложкою сніданку, аж раптом заляк, краєм ока побачивши, як мама складає Стромерову миску з кількома бляшанками котячого корму й щіткою в маленький жовтий рюкзачок.

— Що ти робиш? — насуплено запитав я.

Мама широко всміхнулася:

— **Сюрприз! У Стромера нова робота — відсьогодні він керуватиме «Космобусом», вашим шкільним космічним кораблем.**